

[Jette Thomsen]

problemer med transport og børnepasning, som vi ikke bare kan feje af bordet.

For de allerfleste ledige kvinder gælder det, at de er usikre over for en uddannelses-situation. Kort sagt, de ønsker sig allermest et job. Og kræves der et kursus eller omsko-ling, er det vigtigt, at det sker så lokalt, at de kender andre på kurset, men også, at der er udsigt til job bagefter. Der skal være mening med det for kvinderne. Derfor er den lokale indsats på det område af uvurderlig betyd-ning, og det småsimrer alle vegne. Lad os skabe rammerne for de initiativer, så vil der ske store fremskridt.

Noget af det mest glædelige i 1985-86 er de mange lære- og praktikpladsaftaler, der er indgået. Tallet var i 1985 det absolut højeste, nemlig godt 44.000, og det ser ud til, at vi her i 1986 når op på 50.000. De helt unge har altså fået det væsentlig bedre og tryggere.

Vi skal også sætte ind over for de unge, der er blevet ældre, og med det forslag fra Socialdemokratiet, vi nu er gået med i, ser det ud til, at vi kan gøre en meget væsentlig og målrettet indsats. Arbejdsministeren har allerede bebudet, at både på det område og på kvindernes område, altså disse båse, vil der ske store forandringer.

Med disse initiativer er der lagt op til både en fleksibel og en dynamisk arbejdsmarkedspolitik.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Det, der kaldte mig op, var fru Jette Thomsen, der bad om oppositionens bud på, hvordan man skal løse arbejdsmarkedsp-blemerne.

Jeg kan godt forstå, at fru Jette Thomsen eftelyser det, for hun finder absolut ingen bud i det, regeringen har lagt frem. Hvis fru Jette Thomsen havde lyttet efter, hvad jeg sagde i min ordførertale, ville fru Jette Thomsen også have opfattet, hvad det var, der var Socialdemokratiets bud. Mon ikke det bare skulle betragtes som en smart be-mærkning?

Fru Jette Thomsen bekræftede, hvad jeg sagde i min ordførertale: vi skal stille krav til virksomhederne. Hvis vi som politikere vil have, at fremtidens arbejdsmarked skal fun-gere rigtigt og normalt og få den rigtige ud-dannelse fremskaffet, så må vi stille krav om

at få meldinger. Og så kom det frem, det, jeg var klar over: vi må forlange og gøre det klart, men vi må endelig ikke tvinge dem. Hvordan vil fru Jette Thomsen sørge for at få disse meldinger frem?

Jeg må ærlig talt sige, at det var utrolig pauvert, hvad fru Jette Thomsen havde at sige om kvindeledigheden. De største proble-mer, man havde på dette område, var trans-port og børnepasning. Man skulle have lagt kurserne lokalt. Det, regeringen sagde, da man lavede loven om jobtilbud, var, at man geografisk skulle have tilpaset de uddannel-ser, således at de, der ikke har forudsætnin-ger for at være på arbejdsmarkedet, kunne få uddannelse. Hvad har man gjort? Intet. Det er ikke geografisk tilpasset, og det hjælper ikke noget, at man bliver ved med at gentage det. Det hjælper ikke noget. Der må altså handling til.

(Kort bemærkning).

Jette Thomsen (KF):

Jeg må gøre et par bemærkninger til hr. Kaj Poulsens forslag om, at virksomhederne skal tvinges, og hans spørgsmål om, hvordan vi vil klare det.

Virksomhederne er fuldt interesseret i at planlægge, men der skal også være fleksibili-tet i det, for planlægning på længere sigt for-udsætter, at arbejdsmarkedet ikke forandrer sig, men det forandrer sig med kolossal hast. Med den bedre analysevirksomhed og over-vågningsindsats i arbejdsformidlingen de al-lerfleste steder – der er måske problemer få steder – vil det ske ganske gradvis og ganske automatisk. Man er selv interesseret i det.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg er enig med fru Jette Thomsen i, at arbejdsmarkedet forandrer sig med kolossal hast, og de, der har bedst mulighed for at følge med i, hvad fremtidens behov er, er naturligvis virksomhederne.

Det, der er spørgsmålet, er: hvordan får vi de oplysninger frem til arbejdsmarkedsmyn-dighederne? Ministeren peger på, ganske rig-tigt, at vi skal have dem frem, men ikke et ord om hvordan. Det må altså ikke ske ved lovgivning, kan jeg forstå. Hvordan så?